

HỒI 311
Hữu Ý Vô Ý

Lôi Cửu Chỉ nói: “Lăng gia quen thuộc nhất là loại hình đồ bác nào?”.
Từ Tử Lăng nói: “Đừng gọi tại hạ là gia này gia nọ như thế, khó nghe lắm. Hồi nhỏ ở Dương Châu thấy người ta chơi súc sắc, cũng có thử đồ vài lần, nhưng chủ yếu là chỉ đứng xem thôi. Hà! Ta nói “xem” có nghĩa là xem tên nào là con dê béo ấy!”.

Lôi Cửu Chỉ liền hỏi: “Dương Châu thịnh hành nhất là loại nào? Hai cửa tài xỉu, mười tám cửa hay đặt cửa theo điểm số của súc sắc?”.

Từ Tử Lăng đáp: “Là loại hỗn hợp của hai loại trên, có thể đặt theo cửa tài cửa xỉu, cũng có thể chơi mười sáu cửa. Tại sao phải hỏi ta vấn đề này?”.

Lôi Cửu Chỉ nhún vai nói: “Chỉ thuận miệng thôi, cao thủ chơi súc sắc chân chính thậm chí còn có thể dùng bài cầu để đấu với nhau, dùng ba con súc sắc để phối hợp các loại bài, sau đó phân định thắng thua theo quy tắc bài cầu, chơi vậy mới hứng thú chứ”.

Từ Tử Lăng nói: “Ở Dương Châu cũng có vài kẻ đánh bạc khét tiếng, Ngôn lão đại của bọn ta là một trong số đó, có điều hắn chưa từng dạy chúng ta. Tên Ngôn lão đại đó thích nhất là khoét rỗng ruột con súc sắc rồi đổ thủy ngân vào đó để đi gạt người”.

Lôi Cửu Chỉ tỏ vẻ coi thường nói: “Bất luận là súc sắc đổ thủy ngân, chì hay bột ngà voi đều gọi là ‘được cốt’, kẻ cao minh hơn một chút thì dùng mặt sắt, rồi dùng đá nam châm trên bàn để khống chế, phối hợp với thủ pháp, đích thực có thể muốn đơn được đơn, muốn kép được kép. Nhưng đây chỉ là mấy trò vật vãnh, cao thủ chân chính có thuật nghe súc sắc, chỉ cần dựa vào tiếng súc sắc chạm mặt bàn, hay chạm nhau là có thể phân biệt được đâu là tiếng của mặt lục, đâu là tiếng của mặt nhất, từ đó có thể nắm rõ điểm số trong lòng bàn tay. Như ta thì có thể chắc chắn tới tám thành”.

Từ Tử Lăng le lưỡi nói: “Chẳng trách mà Lôi huynh đánh đầu thắng đó”.

Lôi Cửu Chỉ mỉm cười: “Trên đời này làm gì có đồ thuật đánh đầu thắng đó, lừa gạt thì cuối cùng cũng vẫn sẽ bị vạch mặt thôi”.

Từ Tử Lãng nhìn y xòe bàn tay thon dài hơn người thường một chút ra, thấy lòng bàn tay có hai hạt sùc sắc ngà voi, liền chau mày hỏi: "Ta xưa nay không có hứng thú với mấy chuyện này, nếu đổi lại là Khấu Trọng, đảm bảo huynh không muốn dạy hấn cũng không xong đâu."

Lôi Cửu Chỉ cười cười: "Chỉ cần Từ Tử Lãng nghĩ đây là một thủ đoạn thể thiên hành đạo, tiền thắng được đem đi mua lương thực tế chẩn cho dân nghèo thì đồ bác không còn là chuyện lừa gạt cưỡng đoạt nữa đâu!".

Từ Tử Lãng chỉ biết cười khổ đáp lại.

oOo

Khấu Trọng tỉnh dậy khỏi giấc ngủ sâu, phát hiện mình vẫn đang ngồi xếp bằng, sống lưng uốn thẳng, chân khí chẳng những đã khôi phục hoàn toàn mà còn tinh tiến thêm một bậc, cảm giác của ngũ quan tăng cường lên gấp bội.

Mở mắt nhìn thử, vầng trăng khuyết kia đã sớm dịch chuyển lên tới đỉnh đầu, dưới ánh trăng mờ mờ朦胧 lung, bầu trời đêm lấp lánh muôn ngàn vì sao, cảnh đẹp vô cùng.

Khấu Trọng nhắc Tỉnh Trung Nguyệt đang gác trên đùi lên, trong lòng chợt dâng trào một cảm giác kỳ lạ, tựa như bảo đao và gã đã kết thành một chỉnh thể huyết nhục tương thông, thanh đao như có sinh mạng, có hồn chứ không còn là một công cụ chết nữa.

Gã không cầm lòng được đưa đao lên quan sát kỹ hơn, một tay trìu mền vuốt nhẹ dọc theo thân đao, cả người như chìm trong trạng thái không linh, không nhiễm chút bụi trần.

"Cheng!".

Tỉnh Trung Nguyệt kéo từ dưới đất lên đầu, rồi chém xả xuống, đến trước ngực thì dừng lại.

Đao khí tựa như sóng cuộn từ hai bên ập tới, làm lá cây hòe trong đình viện bay vút lên cao.

"Xoạt!".

Tỉnh Trung Nguyệt trở về bao.

"Đao này còn tạm được!".

Khấu Trọng nhìn về phía Tống Khuyết đang đứng trên thạch cấp, điềm đạm nói: “Tiểu tử còn tưởng phiệt chủ ngủ rồi chứ!”.

Tả thủ Tống Khuyết chấp sau lưng, hữu thủ khẽ buông thông, ung dung bước xuống bậc cấp, rồi dừng lại cách Khấu Trọng chừng hai trượng, song mục sáng rực hào quang, mỉm cười nói: “Cảnh đẹp như vậy, bỏ lỡ chẳng phải đáng tiếc lắm sao? Một đao vừa rồi của Thiều soái có thể nói đã từ cảnh giới hữu pháp tiến vào vô pháp, trong lòng không còn tồn tại bất cứ trở ngại quy tắc nào nữa, nhưng vẫn còn thiếu một chút nữa mới đạt tới cảnh giới của bậc đại gia được”.

Khấu Trọng đã bội phục đao pháp của y đến sát đất, nghe vậy liền khiêm nhượng nói: “Dám hỏi phiệt chủ, thứ tiểu tử thiếu là gì?”.

Tống Khuyết ngửa mặt lên nhìn bầu trời, hai mắt tinh quang sáng ngời, chậm rãi nói từng chữ một: “Hữu pháp là cấp độ của địa giới, vô pháp là cấp độ của thiên giới, trong hữu pháp ẩn hàm vô pháp, trong vô pháp lại có hữu pháp là cấp độ cao nhất thiên địa nhân hợp nhất, chỉ có người mới có thể nối liền thiên địa, đạt tới hữu pháp mà vô pháp, vô pháp mà hữu pháp”.

Khấu Trọng suy nghĩ một hồi, lắc đầu nói: “Tiểu tử vẫn chưa hiểu, đối với tiểu bối, cái gọi là hữu pháp chính là tuân theo chiều thức đã suy tính trước để xuất thủ, cho dù lâm trận tùy cơ ứng biến, cũng vẫn là dựa trên cơ sở đã định trước để diễn sinh ra, còn vô pháp là không chịu bất cứ ước chế gì của chiều số quy tắc, tùy tâm sở dục xuất chiêu, không đi theo lối mòn của chiều cũ”.

Tống Khuyết chậm rãi đưa tả thủ ra phía trước, trong tay không hiểu từ lúc nào đã xuất hiện một thanh bảo đao tạo hình cổ quái, trầm trọng dị thường, hữu thủ y nắm lấy chuôi đao, đồng thời cúi đầu rút ra khỏi vỏ, nhẹ giọng nói: “Thiên có thiên lý, vật có vật tính. ‘Pháp’ không phải không tồn tại, mà chỉ là khi người nắm được ‘pháp’ thì tự nhiên sẽ giống như Bào Đình giải ngư, không phải con trâu không tồn tại, mà là Bào Đình đã tiến vào cảnh giới hoàn toàn không có trâu trong mắt. Được trâu rồi quên trâu, được pháp rồi thì quên pháp. Vì vậy dụng đao quan trọng nhất là đao ý. Nhưng nếu hữu ý thì lại dễ lộ sơ hở cho đối phương, nếu vô ý thì lại rơi vào cảnh tán thất, vì vậy cần nhất là phải ở giữa hữu ý và vô ý. Ý cảnh này người hiểu được thì hiểu, không hiểu được thì thôi. Giống như đao này vậy!”.

Bảo đao rời vỏ, chém ra một chiêu rất vô thường vô phạt.

Bào Đình giải ngư là một câu chuyện ngụ ngôn của Trang Chu, kể về Bào Đình, một người rất giỏi mổ trâu, dùng một con dao không có sống dao để lách vào xương sống con trâu, dễ dàng mổ banh nó ra.

Khấu Trọng đang suy nghĩ, đầu gối Tống Khuyết nói đánh là đánh ngay, căn bản không để gã có thời gian tính toán.

Hơn nữa một đao này của y lại thập phần quái dị, chẳng những không có bắt đầu mà cũng không có kết thúc. Chẳng nói chẳng rằng đao đã chém tới trước mặt, đao thể phong kín mọi đường thoái lui, muốn tránh cũng không tránh được, chỗ lợi hại nhất chính là gã căn bản không thể đoán biết cuối cùng lưỡi đao sẽ nhắm đến bộ vị nào trên cơ thể mình.

Đặc biệt là đây là một thanh đao nặng tới trăm cân vậy mà vào tay Tống Khuyết lại nhẹ tựa sợi lông hồng, khiến người ta không thể nắm bắt. Chỉ nhìn thôi cũng đã khiến người ta phải đau đầu nhức óc.

Không còn sự lựa chọn nào khác, Khấu Trọng đành vội vàng rút Tinh Trung Nguyệt ra, vận đao ngăn cản.

Tinh Trung Nguyệt thuận theo đao của Tống Khuyết mà biến hóa đổi hướng.

“Đang!”.

Hai thanh đao chạm nhau, rồi ngưng lại giữa không trung.

Chân khí hùng hậu vô biên truyền qua thân đao, làm Khấu Trọng cơ hồ như phải vận dụng hết toàn bộ chân khí trong người mới miễn cưỡng hóa giải đợt khí kinh đầu tiên.

Tống Khuyết mỉm cười, vẫn không ngừng thúc động chân khí tấn công Khấu Trọng, đồng thời chậm rãi nói: “Có phải Thiếu soái đã nhìn ra được gì rồi không?”.

Khấu Trọng đang cố sức kháng cự lại khí kinh của y, chỉ thấy thanh đao của Tống Khuyết càng lúc càng trầm trọng, bất cứ lúc nào cũng có thể nghiền nát gã thành hàng trăm mảnh vụn, nghe vậy bèn cười khổ đáp: “Đao này của phiệt chủ trong bất biến lại ẩn hàm thiên biến vạn hóa, như hữu ý mà lại như vô ý, có điều một đao của tiểu tử cũng không tệ phải không! Hà! Giữa hữu ý và vô ý!”.

Tống Khuyết uốn mạnh cổ tay, đẩy Khấu Trọng ra xa ba bước.

Khấu Trọng thầm cảm ơn trời đất, lùi thêm ba bước nữa, lưng suýt chút nữa chạm phải gốc cây hòe mới dừng lại thủ thế, chuẩn bị ứng phó đao thứ hai của y.

Tống Khuyết tay trái cầm võ tay phải cầm đao, đứng giữa sân như thiên binh thần tướng, y phục toàn thân không gió mà tự động phất phơ, sắc mặt hân hoan nói: “Một đao vừa rồi mới là công phu chân chính của Tống Khuyết này, cho dù Ninh Đạo Kỳ ở đây cũng quyết không dám ngạnh tiếp, vậy mà ngươi lại đỡ thoải mái như không. Nếu ngươi muốn nghe lời khen ngợi, Tống Khuyết này có thể cho ngươi nghe, chỉ cần thêm một thời gian nữa, thành tựu của ngươi ắt hẳn sẽ vượt qua cả Thiên Dao Tống Khuyết ta, trở thành thiên hạ đệ nhất đao thủ”.

Tống Khuyết cười khổ nói: “Vì vậy phiệt chủ đã hạ quyết tâm giết Khấu Trọng bằng được, bằng không sao lại chịu khen ngợi tiểu bối như vậy, đúng không?”.

Tống Khuyết lắc đầu nói: “Ngươi sai rồi, từ đầu tới cuối ta đều không có ý nghĩ muốn giết ngươi, nếu không phải vậy sao ta lại để ngươi tiến một bước dài như thế?”.

Nói thì nói vậy, nhưng khí thế của y vẫn chỉ tăng không giảm, ép cho Khấu Trọng thở không ra hơi.

Khấu Trọng giật mình nói: “Nhưng mỗi khi phiệt chủ xuất thủ tấn công đích thực là chiêu chiêu thức thức đều muốn lấy mạng tiểu tử, chỉ cần hơi sơ xuất là Khấu Trọng này sẽ phải lấy mạng ra bồi, điều này thì cả bản thân người cũng không thể không chế nổi”.

Tống Khuyết ngửa mặt cười dài nói: “Không phải vậy làm sao có thể ép được năng lực tiềm tàng của ngươi bộc lộ ra ngoài, mà nếu để mất mạng dưới đao của ta thì ngươi cũng chẳng có tư cách được bản nhân sung ái và hân thưởng đến vậy”.

Khấu Trọng chỉ biết cười khổ: “Nếu đã là vậy, tại sao giờ phiệt chủ vẫn như muốn dồn tiểu tử vào tử địa như thế?”.

Tống Khuyết trầm giọng nói: “Ngươi có biết tên thanh đao trên tay ta không?”.

Khấu Trọng thoáng ngạc nhiên hỏi: “Thanh đao này...”.

Song mục Tống Khuyết sáng rực lên như điện, chậm rãi nói từng chữ một: “Đây chính là thanh đao đã cùng Tống mỗ dọc ngang thiên hạ, xưa nay chưa từng gặp địch thủ, Thiên Dao”.

Tĩnh Trung Nguyệt đột nhiên hóa thành một quầng sáng vàng rực rỡ, chém thẳng tới Tống Khuyết. Bởi nếu tiếp tục giữ tình trạng này, chỉ e gã khó mà cầm cự được lâu thêm nữa.

Tống Khuyết khẽch miệng cười, tiện tay chém ra một đao, dáng vẻ ung dung tiêu sái, cộng với gương mặt anh tuấn hoàn mỹ, thể hình cao lớn như từng bách của y, quả thật đẹp mắt vô cùng.

Tuy chỉ là một đao hết sức tùy tiện, nhưng Khấu Trọng lại cảm thấy bất luận là mình biến hóa đao thế ra sao, thay đổi vị trí góc độ thời gian thế nào, cuối cùng cũng vẫn bị y đỡ được.

Càng hiểm hơn là gã không thể tránh né hay thu chiêu, bởi chỉ cần làm vậy, Thiên Đao của Tống Khuyết sẽ lập tức như nước lũ tràn về, hủy diệt tất cả mọi thứ.

“Keng!”.

Thiên Đao sinh ra lực hút khổng lồ, hút chặt Tinh Trung Nguyệt lại.

Hai thanh đao ghim chặt, bốn mắt nhìn nhau chăm chăm.

Tống Khuyết lắc đầu thở dài nói: “Người vẫn còn một khuyết điểm rất lớn, chính là chỉ có thể phát mà không thể thu, nếu đao vừa rồi người lưu lại chút dư lực thì đâu đến nỗi bị ta dùng nội kinh hút chặt đao lại như vậy. Đây chính là chỗ hại của việc quá dụng tâm, tiểu tử người đã hiểu chưa?”.

“Cheng!”.

Đao khí trào dâng, cả người Khấu Trọng bị bắn ra xa, suýt chút nữa thì biến thành quả hồ lô lăn tròn dưới đất.

Tống Khuyết vung đao bức tới, lưỡi đao mù mịt sát khí, bao trùm lấy Khấu Trọng.

Khấu Trọng đứng yên bất động, Thiên Đao chém tới. Gã lật nhanh cổ tay, liên tiếp sử ra bảy tám lần biến hóa, đón đỡ chiêu thức của đối phương, nhưng vẫn bị bức lui thêm ba bước nữa.

Tống Khuyết hét lớn: “Hảo!”

Một đao nữa lại quét tới, vừa uy mãnh cương cường lại vừa linh động kỳ ảo, không chút vết tích.

Khấu Trọng biết rõ mỗi chiêu của Tống Khuyết đều là toàn lực xuất thủ, nếu gã không đỡ nổi, tất sẽ rơi vào kết cục đầu một nơi thân một nẻo, điều này thì không ai thay đổi được, vội vàng phấn chấn tinh thần, chém ra một đao.

“Hự!”.

Lần này gã chỉ lùi có hai bước.

Tống Khuyết cười lên ha hả, lại chém xả một đao nữa, đao thế như mặt trời chính ngọ, hào quang rực rỡ.

Khấu Trọng cũng bị kích thích, Tinh Trung Nguyệt hất mạnh lên trên, “đỉnh!” hất văng Thiên Đao lên trên, sau đó lướt người né ra xa.

Tống Khuyết hoành đao đứng yên, gật đầu nói: “Khấu Trọng ngươi có biết nếu luận tài năng thiên bẩm, chỉ e trong thiên hạ này không có ai vượt qua được ngươi hay không? Ba đao này đã đạt đến cảnh giới thu phát do tâm rồi đó. Giờ cho dù ta thật lòng muốn giết ngươi, chỉ sợ cũng phải tốn không ít công phu. Nào! Tấn công ta mấy đao xem sao!”.

oOo

Lôi Cửu Chỉ lắc lắc hộp súc sắc, nhìn thẳng vào mắt Từ Tử Lăng đang chăm chú lắng nghe hỏi: “Bao nhiêu điểm?”.

Từ Tử Lăng nói: “Có lẽ là một mặt tam và hai mặt ngũ”.

Lôi Cửu Chỉ hé nắp lên, thở dài nói: “Tử Lăng mẫn sư rồi!”.

Từ Tử Lăng nói: “Thì ra lại dễ như vậy!”.

Lôi Cửu Chỉ cười khở lắc đầu: “Lăng đại thiếu gia của ta ới, tiểu huynh đệ có biết cả Thiên Quân Tịch Ứng cũng bại trong tay ngươi, thiên hạ này tuy lớn nhưng người có thể làm đối thủ với ngươi e rằng chỉ sợ đếm không hết đầu ngón tay đâu. Với võ công của ngươi, thêm vào tài năng thiên bẩm, những thứ người khác tốn cả đời để học, ngươi cũng chỉ tốn hai canh giờ là làu thông hết thấy. Đợi khi dừng thuyền ở Ba Đông, ngươi có thể đi thử một phen, thắng về một chút vốn để trạm sau còn sử dụng”.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Không phải trên người huynh có nhiều bạc lắm sao?”.

Lôi Cửu Chỉ chỉ tay lên trán mình nói: “Hai chữ ‘giới tham’ của sư phụ vĩnh viễn in sâu trong đầu ta, vì vậy mỗi lần ngân lượng trong túi đến một giới hạn nhất định là ta lại đem phân phát cho những người cần thiết, vì vậy trên mình chỉ còn hơn mười đỉnh hoàng kim, nếu như đến các đồ trường lớn ở Cửu Giang thì số này vẫn còn chưa đủ”.

Từ Tử Lăng nói: “Huynh định lên bờ ở Cửu Giang là lập tức đánh một trận lớn à?”.

Lôi Cửu Chỉ nói: “Nhân Như Các ở Cửu Giang là đồ trường xếp hàng thứ bảy trong thiên hạ thập đại đồ trường, đồng thời cũng là đồ trường nổi danh nhất ở dải Trường Giang này. Người đứng đầu nơi này là Đồ Quỷ Tra Hải, cũng là nhân vật khét tiếng trong đồ giới, và là một trong tứ đại tướng thủ hạ của Hương Quý, nếu có thể đánh bại hắn, Hương Quý kia muốn không đích thân xuất thủ cũng không được”.

Từ Tử Lăng tò mò hỏi: “Vậy thiên hạ đệ nhất đồ trường ở đâu, có liên quan tới Hương Quý không?”.

Lôi Cửu Chỉ nói: “Đứng đầu đồ trường trong thiên hạ là Minh Đường Ổ ở Trường An, nằm ngay bên cạnh thanh lâu nổi tiếng Thượng Lâm Uyển, người chủ trì chính là chưởng môn nhân Hồ Tiên Phái Đại Tiên Hồ Phật nức tiếng giang hồ, cũng là lão phiệt được tôn kính nhất trong đồ môn.

Lão phiệt là thuật ngữ giang hồ, chỉ kẻ chuyên cò gian bạc lặn.

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi: “Hồ Tiên không phải Hồ Ly đây chứ? Người tên Hồ Phật này rõ ràng là một kẻ bịp bợm, vậy ai còn dám đến đồ trường của y đánh bạc nữa?”.

Lôi Cửu Chỉ nói: “Đó là chuyện từ khi Hồ Phật mới xuất đạo thôi! Hai mươi năm trước y đã dùng lợn dề cả con để cúng Hồ Tiên, lập thế từ nay không lừa gạt nữa, còn đảm bảo sẽ tuyệt đối không dung thứ cho hành vi bịp bợm trong đồ trường của mình, vì vậy khách nhân đến Minh Đường Ổ của y là yên tâm hơn bất cứ đồ trường nào trong thiên hạ”.

Từ Tử Lăng nói: “Như vậy thì chắc Hồ Phật không phải người của Hương Quý đúng không?”.

Lôi Cửu Chỉ nói: “Chẳng những không có quan hệ, mà còn là đối đầu nữa. Hương Quý từng phái đại nhi tử của hắn đến Quan Trung mở đồ trường, nhưng lại bị Hồ Phật ăn cho một trận toi bời, ôm đầu bỏ chạy, tổn thất vô cùng lớn lao. Vì vậy nếu Hương Quý muốn giao thủ với ta, ta nhất định sẽ chọn Minh Đường Ổ ở Trường An làm nơi quyết chiến, chà mới nghĩ thôi đã thấy phong quang rồi!”.

Từ Tử Lăng cười khố nói: “Lão ca ngươi chắc cũng biết ta và Khấu Trọng đến Trường An không thể khoa trương được đúng không? Mà dáng vẻ này của ta, thủ hạ của Lý Thế Dân đã có người nhìn thấy, chắc chắn họ sẽ biết là Từ Tử Lăng đã đến!”.

Lôi Cửu Chỉ nói: “Ngoài đồ thuật ra, ta còn được cả dịch dung thuật của Lỗ sư phụ nữa, đến lúc đó tất sẽ có diệu pháp. Giờ đây quan trọng nhất chính là không để bất cứ ai biết

được quan hệ giữa chúng ta. Thôi, khuya rồi! ta cũng không làm phiền Lăng thiếu gia nghỉ ngơi nữa”.

oOo

“Đang!”.

Khấu Trọng cũng không biết mình đã công ra bao nhiêu đao, nhưng Tống Khuyết vẫn đứng sừng sững như ngọn núi, để mặc cho gió thổi mưa vùi, cũng không hề dao động một phân một hào. Có điều lúc này gã đang cảm thấy thống khoái hơn bao giờ hết, bởi chỉ có ở nơi đây gã mới tìm được một đối thủ mạnh cỡ như Tống Khuyết này đây.

Thêm vào đó y lại không ngừng chỉ điểm, mỗi câu đều điểm trúng chỗ quan trọng, thời gian một đêm, chẳng khác gì người khác tu hành cả nửa đời người.

Khấu Trọng đột nhiên thu đao nhảy ngược về phía sau, cung kính nói: “Đa tạ phiệt chủ chỉ điểm, ngày sau đại thành, Tiểu Trọng nhất định sẽ báo ân điển đêm nay”.

Tống Khuyết cho đao vào vỏ, mỉm cười nói: “Giữa chúng ta không cần nói những lời thừa đó làm gì! Trời sáng rồi, ăn sáng xong rồi hãy đi!”.

Khấu Trọng ngậy người ra thoáng chốc, rồi theo Tống Khuyết rời khỏi Ma Dao Đường, một nơi mà vĩnh viễn gã cũng không thể nào quên.

- o O o -